

v maximální míře působí tam, kde je milost Boží nejvyšší. Ano, počáteční rozladění nás poměrně rychle přešlo a pak už jsme jen sledovali vlastní průběh mešní liturgie. S časem jsme si uvědomovali, že právě touto obětí a vytrvalostí spolu s ostatními pomáháme k duchovnímu spojení a porozumění Evropanů i k návratu ke křesťanským základům této Evropy, do které opět patříme.

V duchu jsme si připomínali slova Otce arcibiskupa Graubnera, že nás od této akce nesmí zastrašit ani nebezpečí teroristických útoků, která řekl několik dní před vlastní poutí, neboť víra v Boha a přimluva Matky Páně jsou na naší straně. Pokud bychom se nechali zastrašit, pak nemáme pevnou víru! Dnes pak řekl: „Prosme o sílu Ducha Svatého!“

A tak všechno to nepřijemné tělesně se stalo naší obětí předloženou Kristu, a naopak se stalo radostí našich duší z jejího přijetí. Všichni jsme cítili, že k sobě patříme a že toto setkání mělo velký duchovní význam a smysl.

Tak jako jsme v sobotu ve tři ráno, ještě za tmy, na pout' vyjžděli, opět za tmy, po půl druhé v neděli ráno, spolu s naším průvodcem Otcem Pavlem, plni dojmů a poznání, přijíždíme domů.

Petr a Františka

Ze života farnosti

Poutní mši svatou u kaple sv. Jana Nepomuckého v Rozdrojovicích jsme letos slavili přímo v den jeho svátku - v neděli 16. května.

Farní charita uspořádala v pátek 21. května před farou v Bystrci humanitární sbírku textilu.

V sobotu 22. května odjeli zástupci z naší farnosti na „Pout' národů“ do Mariazell. Někteří šli i pěšky.

Svato-dušní nověna probíhala od 21. do 29. května. Setkávání k modlitbám za dary Ducha svatého probíhala každý večer v kostele i v Arše. Vyvrcholením nověny byl sobotní večer v Arše, kdy jsme slavili vigilií Seslání Ducha svatého.

7. - 9. května se zúčastnily děti z naší farnosti víkendového soustředění před I. sv. přijímáním na faře v Bedřichově u Lysic. Tato akce proběhla letos již počtvrté a zúčastnilo se jí 15 dětí, 4 katecheté a 2 maminky, které vařily. V sobotu odpoledne přijel za dětmi náš kaplan, otec Pavel Fatěna. Při mši svaté se všechny děti aktivně zapojily např. přinášením darů, přimluvami či zpěvem. Počasí bylo příznivé, proto nechyběly hry, soutěže a vycházky do krásné okolní přírody.

V neděli 6. června při mši svaté přistoupilo k I. svatému přijímání 21 dětí z naší farnosti.

Setkání

Bystřec, Slavnost Narození sv. Jana Křtitele 2004

Vladimír Vokolek

MEDITACE V KOSTELE SV. NEDĚLE

Jenom tady je to místo uvnitř
kam můžeme vstoupit a odpočinout si od světa venku
který nás všude jinde prostupuje
zabírá, okupuje, vyvlastňuje, odcizuje
jenom tady po šesti dnech nepřetržitého provozu a s provozu
ve vleku tramvají, autobusů, podzemních drah
přestupujeme do zcela jiné komunikace
do společenství svatých Apoštolů a Mučedníků
a usebrání u sebe opět se shledáváme
in spiritu humilitatis cum spiritu humanitatis
v duchu pokory s duchem čistého člověčenství
kdo sem vstupuje vskutku se znamením kříže
hned u dveří podává demisi, odstupuje
ze svého úřadu, z veřejné funkce, ze strany
ba ze všech světových stran
a vchází do svého vědomí a svědomí
kdežto tam venku jsme pořád odváděni od sebe a od rodiny
do jedné fronty, do boje za mír
jenom tady svlékáme tísnivou uniformu
a jiným krokem, který vystupuje z řady
vstupujeme sem do zcela jiného Řádu
a jiným jazykem, než kterým se mluví venku
rozzímáme o prvních a posledních věcech člověka
je to vnitřní řeč, kterou k nám mluví Bůh
nepřeložitelná do řeči světa tam venku
... tady v tom kostele nám šeptá své tajemství
tajemství křtu ve jménu Otce a Syna a Ducha
tajemství tří věků v jednom objetí
jako bylo na počátku nyní i vždy
co nejsme s to pochopit, obsáhnout, spojit
čelo se sklání na znamení, že je u konce se svými silami
a jsou to teď ruce, které se chápou modlitby
všemi prsty spínají, co je v nás rozpojeno
a v pohnutí vnitřního počtí zaslechneme své jméno.

Pout' národů do Mariazell

Je sobota 22. května 2004, jedenaáct hodin dopoledne. Na letišti u San Sebastianu, blízko světoznámého poutního místa Mariazell na hranicích rakouského Štýrska, začíná v rámci Středoevropských katolických dnů poutní mše. Za stálých přeháněk a větru, pod zamračenou oblohou a v blátě si asi devadesát tisíc poutníků z osmi středoevropských zemí v jejím úvodě vyslechlo pozdravný projev Svatého Otce Jana Pavla II., přenášený po telemostu přímo z Vatikánu. Pozdravil a přivítal všechny přítomné. Vyzdvihl nutnost obrody Evropy ve jménu Krista, naděje Evropy.

Vlastní mši celebroidal státní tajemník Vatikánu Angelo Sodano za koncelebrace biskupů a kardinálů zastoupených národních církví. Prosbý a přímluvy přednášeli laikové těchto zemí. Prolínala se latinská i staroslovanská liturgie s mocně působivými zpěvy.

Letošním 1. květnem se Česká republika spolu s dalšími středoevropskými státy stala členem Evropské unie.

Toto připojení podporovala i katolická církev. Aby Evropa nezapomněla na své křesťanské kořeny, chtěla církev zakotvit zmínku o těchto kořenech v Evropské ústavě. Proč? Aby toto spojení přežilo a vydrželo, potřebuje nezbytně Boží požehnání a podporu. Pokud tato chybí, takové dílo

nevydrží!

Právě k podpoře spojení Evropy i evropských křesťanů byly zaměřeny Středoevropské katolické dny v Mariazell. Tak jako kdysi Maria pomohla mnichům odstranit skálu z cesty do místa dnešního Mariazell, tak i dnes chceme Matku Boží prosit o pomoc při odstraňování překážek ve vzájemném poznávání evropských křesťanů a katolíků.

Zde jsme se tedy sešli i my, farníci z Bystrce a Komína, abychom se spolu s ostatními tisíci poutníků modlili za lepší vzájemné poznání, za duchovní obrácení Evropy a za potvrzení jejich křesťanských kořenů. Těmto úmyslům byla tato pout' věnována.

Pout' jako prosba na nějaký úmysl je vždy zároveň obětí a my jsme měli co obětovat, a také jsme to, po počáteční rozmrzelosti a uvědomění si smyslu poutě, s radostí v srdci udělali. Především jsme trpělivě obětovali této pouti svůj čas, přijali jsme bez reptání nepříznivé podmínky způsobené deštěm, blátem, studeným větrem, neustálým ochlazováním ovzduší i zataženou oblohou. Také jsme přijali to, že jsme neobdrželi poutní balíčky, které nám měly ulehčit jak vlastní pobyt na pouti, tak dorozumění pomocí miniaturních přijímačů při naladění překlada ve své řeči.

Uvědomili jsme si, že tato naše oběť je reakcí na projevy to Zlého, který

pokračování na straně 8

že ve mně chvilka strávená s vámi vyvolala pocit hluboké vděčnosti za vás, za otce Pavla a za všechny kněze, kteří nám slouží. Snad něco z toho přejde i na čtenáře a společně budeme děkovat směrem vzhůru. Nějaké slůvko díky by mohlo doputovat i do Velké Bíteše.

-jš

Z vody a z Ducha svatého se narodili:

Natálie Pavlína Vincencie Trnková
Marie Anna Dobrovolná
Petr Jan Šibor
Kateřina Dvořáková
Ondřej Blažej Burda
Kristýna Monika Pekařová
Tereza Sylvie Burianová
Kateřina Lopaurová
Tomáš Šidla
František Tomáš Kliner
Jiří Pavel Kozlíček
Karel Jahn
Rebeca Jahnová
Tereza Milada Ležatková
Marína Kalvodová
Eliška Pekařová

Věrnou lásku si přísahali:

17. 4. Petr Juránek a Dana Kožistková
17. 4. Ondřej Kunc a Jana Bendová
4. 6. Martin Nehybka a Jitka Poláčková

První svatě přijímání 6. června 2004

Jitka Brožová
Mariana Kuksová
Markéta Drábková
Zdislava Klementová
Eva Gabryšová
Vojtěch Krsička
Lukáš Havlíček
Hana Rieblová
Tereza Horká
Jiří Sobola
Martin Ivan
Karel Jahn
Michaela Sobolová
Natálie Šimonová
Hansi Jahnová
Anita Špejtková
Markéta Lišková
Marek Vitula
Růžena Lišková
Aneta Žalkovská
Jakub Mrkva

V naději společenství Božího lidu se s námi rozloučili:

22.5. Bohumila Hřivňacká
29.5. Marie Dvořáková

Svatost biřmování přijali:

Jana Monika Pálková
Vilma Marie Terezie Mikésková
Eva Michaela Nováková

přátelé, že to nebylo ve chvíli, kdy bychom si neporozuměli a ti lidé by se těšili, až odejdu, a já bych se taky těšil, až odejdu. Když jsem se loučil, byli jsme přátelé a to byl pro mě obrovský dar.

Byl jste tam od té doby někdy?

Ano. Jednou mě také pozval můj nástupce v Kunštátě na duchovní obnovu pro mládež a já jsem mu za to nesmírně vděčný.

To je, myslím, Pavel Kafka, toho my známe, sloužil u nás jako jáhen. A jak jste se zabydlel v Ivančicích? Koho jste tam střídal?

V Ivančicích byl P. Josef Večeřa, a měl tam kaplana P. Jana Klímu. Když jsem přišel já, šel P. Klíma jako kaplan do Králova Pole a P. Večeřa na poutní místo do Žarošic. Oni měli o jednu farnost víc, já mám jenom Ivančice a Řeznovice, kde je krásná románská rotunda.

Je to víc duší než v Kunštátě?

Ano, jestli to беру tak, že moje farnost jsou všichni, kteří tam žijí, tak Ivančice samy mají deset tisíc lidí. Ale na počet lidí v kostele je to podivuhodně stejné, no v Kunštátě bylo maličko méně, v Ivančicích asi čtyři sta. Je to už takové menší město.

Jsou Ivančice živá farnost? Je tam mládež? Která skupina farníků je tak vašemu srdci nejbližší?

Asi babičky a mládež.

A co střední generace? To bývá, myslím těžký oříšek i pro velmi zkušené kněze.

Pokud se mi podaří s někým ze střední generace navázat kontakt, tak je to potom fakt krásný vztah. Velmi krásný vztah, kdy už je možné se o ty lidi opřít. Babičky vyprošují modlitbami obrovské požehnání, mládež dokáže podnítit a zajistit spoustu aktivit, ale střední generace, ta to celé podříží, aby farnost fungovala.

Jezdíte někdy domů, do Bíteše? Otec Pavel je u nás už skoro dva roky, ale vaše rodiče jsme tu ještě neviděli. Není jim líto, že vás nevidí u oltáře?

Jestli je jim to líto, nevím. V Ivančicích za mnou několikrát byli. S rodiči kněze je to jako s každými jinými rodiči. I když jsou jejich děti dospělé, mohou si rodiče myslet, že není na škodu jim občas poradit, a v případě kněze, pokud by třeba rodiče s ním ve farnosti bydleli, by to nemuselo být právě ideální. Naši rodiče o tomto „pokušení“ dobře vědí a možná až s velkou opatrností bdí nad tím, aby nám nemluvili do práce spojené s naším povoláním. Proto se setkáváme hlavně v Bíteši. Není to daleko, a protože jsme velká rodina, je příležitostí k setkávání opravdu dost.

Děkuji vám, otče, že jste si našel čas na tento rozhovor. Musím se přiznat,

Nový pan kaplan,

říkají prý některé děti, když se v Arše objeví místo otce Pavla jeho bratr, ivančický farář, otec Vít Fatěna. Situace, že si někdo může pozvat na záskok za sebe svého rodného bratra, je opravdu málo obvyklá, ale o to víc potěšující. Rádi bychom proto otce Víta trochu představili i těm, kdo do Archy nechodí, a neměli tedy milou příležitost být na jeho mši svaté.

Otče, my už o vás víme, že jste o rok a půl mladší, ale o půl hlavy větší bratr našeho pana kaplana. Vzpomínáte si ještě, kdy jste ho poprvé přepral?

To nevím, ale tuším, že jsem ho přerostl, asi když jsem byl ve třetí třídě na základní škole.

Zřejmě vaše bratrské půtky nebyly tak dramatické.

A to zas jo. Na našich půtkách bylo ale důležité, že jsme se vždycky dokázali usmířit.

Otec Pavel nám už prozradil, že jeho rozhodnutí stát se knězem nabralo konkrétní podobu při vašem jáhenském svěcení. Udělal vám tím radost?

Udělalo mi to velkou radost, protože když jsem třeba přijel domů ze semináře a když jsem něco sděloval, tak jsem zjistil, že mně moc nerozumí. Když jsem třeba říkal, že nás rektor viděl po večerce, jak jsme třeba slavili někoho narozeniny, tak všichni říkali, o co jde, jste tam dospělí, máte třia dvacet roků... Jenže ten řád je tam úplně jiný a vůbec všechno, co se potom týká cesty služebného kněžství. Takže jsem byl nesmírně rád, že najednou někdo z mých blízkých mi bude zase rozumět.

Jste sice mladší, ale „služebně“ jste o šest let starší. Chodí k vám Pavel pro radu?

To je oboustranné, protože ta naše služba se týká života a on ty zkušenosti života zase načerpal v době, kdy byl na chemii a když tam potom dělal postgraduál, takže se oba dva vzájemně podporujeme a pomáháme si a jsem proto rád.

Také tak hezky zpíváte jako otec Pavel?

Tak hezky jako Pavel zpívat neumím, ale myslím, že nikdo z nás pěti sourozenců nezpívá špatně. Zpívali jsme už odmalička, když jsme pomáhali mamince při umývání nádobí. Ve škole i v semináři jsem zpíval vcelku dobře. V Hodoníně jsem často zpíval mši sv. Když jsem pak na dalším místě měl čtyři mše sv. a chtěl jsem při nich zpívat, tak po té třetí už jsem nemohl mluvit. Teď zase zpívám, jen když umývám nádobí.

Vy jste k nám teď přijel z Ivančic,

vím, že je to už vaše třetí farnost. Můžete nám prozradit, kde jste začínal?

Kdybych to měl úplně upřesnit, tak po jáhenském svěcení v roce 94 jsem šel na vojnu. Byl jsem rok na vojně. To byl tehdy takový pokus, co to udělá, když bude duchovní v armádě, ještě to nebyla v pravém slova smyslu duchovní služba. Jeden americký plukovník, který slouží jako duchovní v letectvu, přemluvil našeho biskupa, aby mě a ještě jednoho mého spolužáka, kteří jsme neměli po vojně, poslal nikoliv na civilku, ale na vojnu. Takže jsme jako jáhni byli rok na vojně. Během toho roku jsme byli školeni ve Vyškově na Vojenské vysoké škole, potom na jedné americké základně ve Stuttgartu a pak jsme dělali chvíli jakoby obdobu duchovní služby v armádě, říkalo se tomu humanitní služba. Díky tomu, že ten experiment se měl zkoušet půl roku a ještě tři měsíce scházely, tak po kněžském svěcení v roce 95 jsem své první místo nastoupil v armádě, ve Vojenské nemocnici v Olomouci a bydlel jsem na Svatém Kopečku. Tři měsíce jsem prožil na tomto krásném poutním místě a pak jsem šel jako kaplan do Hodonína. Po necelém roce mě pan biskup poprosil, abych šel v září 96 zastoupit jednoho nemocného kněze do Frankfurtu nad Mohanem. Tam jsem byl čtyři měsíce, sloužil jsem tam v české farnosti. Pak jsem

se vrátil a do konce července 97 jsem byl dál v Hodoníně kaplanem. Odtamtud jsem šel do Kunštátu. Měl jsem tam ještě dvě farnosti, Sebranice a Svitávku, je to u Boskovic. Byl jsem tam pět let, do srpna 2002 a od té doby jsem v Ivančicích.

Ovlivnil vás nějak pan farář, u kterého jste sloužil jako kaplan, formoval vás nějak?

Určitě ano. Asi každý kněz a možná i každý člověk, se kterým se setkám, mě nějak ovlivní. Byl to člověk nesmírně praktický, páter Josef Zouhar, pan děkan, jeho šest strýců byli kněží, bratři Zouharovi. Myslím, že on spoustu zkušeností přejal od nich a zase je předával svým kaplanům.

Jaká byla farnost v Kunštátě?

Kunštát, to je malá farnost. Kunštát sám má asi dva a půl tisíce lidí, ale je to tam nádherné. František Halas, který odtamtud pochází a je tam i pohřbený, ten kraj zajímavě charakterizoval. Řekl, že je to místo, kde hory nabírají dech a kde pole skládají slib chudoby. A jsou tam úžasní lidé.

V Kunštátě jste byl pět let. Jak se vám odcházel? Není to pro kněze nepřijemné, takhle měnit působišť?

Pro mě bylo velmi důležité, že když jsem odtamtud odcházel, byli jsme

Kněžství je modlitba lidské existence a lidského povolání, nese v sobě ustavičnou modlitbu celého světa, „sacrificium laudis“. Je to modlitba konkrétního člověka, který je posvěceným „mužem Božím“, a který ve vrcholném okamžiku každého dne propůjčuje svá ústa samotnému Kristu, aby byla vyslovena konsekrační slova.

Karol Wojtyła: Znamení odporu